Prima instanţă: Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) judecător Panfil Cristina

Dosarul nr. 3a-34/26
2-24150187-02-3a-15012026

D E C I Z I E

7 aprilie 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Preşedintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae
Grefier Cantea Nadejda

examinând, în ședință publică, cererea de apel depusă de Inspectoratul General pentru Migrație împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 10 iulie 2025, adoptată în cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de ***** și SRL „*****” către Inspectoratul General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

A C O N S T A T A T :

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 31 decembrie 2024, ***** și SRL „*****” au depus acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii, reclamanții au indicat că prin decizia nr. 7102 din 7 august 2024, emisă de Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, s-a dispus refuzul acordării dreptului de ședere provizorie în scop de muncă cetățeanului Federației Ruse, *****, născut la *****, angajat al SRL „*****”. Potrivit reclamanților, documentele necesare pentru obținerea dreptului de ședere au fost depuse la autoritatea competentă la 30 iulie 2024, fiind prezentat întregul set de acte prevăzut de legislație, inclusiv dovada achitării taxelor de stat. Cu toate acestea, autoritatea administrativă a refuzat acordarea dreptului solicitat,

invocând în mod generic prevederile art. 43³ alin. (1) lit. c) și g) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, fără a indica în concret care au fost abaterile constatate și fără a explica în ce mod documentele depuse nu ar corespunde cerințelor legale.

Au menționat reclamanții că au luat cunoștință despre decizia de refuz abia la 28 și 29 noiembrie 2024, deși aceasta fusese emisă la 7 august 2024.

Ulterior, la 3 decembrie 2024, atât *****, cât și SRL „*****” au depus cereri prealabile prin care au solicitat reexaminarea deciziei.

Prin răspunsurile nr. 5/1-3742 și nr. 5/1-3743 din 5 decembrie 2024, Inspectoratul General pentru Migrație a respins cererile prealabile, reiterând doar că documentele prezentate ar fi fost întocmite cu abateri de la normele stabilite, fără a preciza natura concretă a acestora și fără a prezenta o motivare suficientă.

Reclamanții au susținut că actul administrativ contestat este neîntemeiat, ilegal și formal, deoarece nu conține o motivare reală în fapt și în drept, contrar cerințelor prevăzute de art. 118 și art. 119 din Codul administrativ.

În opinia acestora, autoritatea publică s-a limitat la reproducerea unor dispoziții legale generale, fără a explica circumstanțele concrete ale cazului și fără a indica probele pe care și-a întemeiat concluziile. Astfel, destinatarii actului administrativ au fost lipsiți de posibilitatea de a cunoaște motivele reale ale refuzului și de a-și exercita efectiv dreptul la apărare.

Au arătat că ***** deținea anterior un drept de ședere provizorie în Republica Moldova în scop de studii, valabil până la 31 august 2024, iar după finalizarea studiilor a solicitat schimbarea temeiului șederii și acordarea dreptului de ședere în scop de muncă. În acest sens, reclamantul a invocat că este licențiat și deține diplomă de master în științe economice, având intenția reală de a activa în domeniul afacerilor în Republica Moldova. Totodată, acesta ocupa funcția de director financiar în cadrul SRL „*****”, având o experiență profesională de aproximativ 6 ani în domeniul economic.

Reclamanții au mai invocat că ***** este integrat în societatea Republicii Moldova, locuiește în municipiul Chișinău și și-a creat centrul intereselor sale personale și profesionale pe teritoriul statului. În vederea asigurării condițiilor de trai, acesta și-ar fi procurat un apartament în municipiul Chișinău, iar refuzul acordării dreptului de ședere afectează în mod direct viața sa privată și profesională.

În continuare, reclamanții au susținut că autoritatea publică nu a efectuat o analiză a principiului proporționalității și nu a demonstrat existența unui scop legitim care să justifice ingerința în drepturile reclamantului. Potrivit acestora, actul administrativ nu conține nicio evaluare a circumstanțelor individuale ale cazului și nu rezultă că autoritatea ar fi examinat dacă măsura refuzului era necesară, adecvată și rezonabilă. În acest context, au invocat dispozițiile Codului administrativ referitoare la legalitate, motivarea actelor administrative și exercitarea dreptului discreționar, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind

obligația autorităților de a menține un just echilibru între interesul public și drepturile persoanei.

În consecință, reclamanții au solicitat admiterea acțiunii, anularea deciziei Direcției regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migrație nr. 7102 din 7 august 2024 și a răspunsurilor la cererile prealabile nr. 5/1-3742 și nr. 5/1-3743 din 5 decembrie 2024, precum și obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să acorde lui ***** dreptul de ședere provizorie în scop de muncă în Republica Moldova.

În drept, reclamanții și-au întemeiat pretențiile pe prevederile art. 4 alin. (1) și art. 23 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, art. 16, art. 18, art. 21, art. 29, art. 30 alin. (2), art. 31, art. 36, art. 38, art. 39, art. 118, art. 119, art. 206 alin. (1) lit. a), art. 211, art. 212, art. 224 alin. (1) lit. b) și art. 225 alin. (2) din Codul administrativ al Republicii Moldova, precum și pe prevederile art. 43^3 alin. (3) și alin. (9) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 10 iulie 2025, s-a admis acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** și SRL „*****”.

S-a anulat actul administrativ individual defavorabil – decizia nr. 7102 din 7 august 2024 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație și deciziile adoptate în procedura prealabilă nr. 5/1-3742 și 5/1-3743 din 5 decembrie 2024.

S-a obligat Inspectoratul General pentru Migrație să emită act administrativ individual favorabil de acordare lui ***** a.n. ***** a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 18 iulie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a declarat apel, solicitând casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 10 iulie 2025.

În motivarea cererii de apel, partea apelantă a invocat că hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 10 iulie 2025 este nelegală și neîntemeiată, deoarece instanța de fond ar fi stabilit greșit situația de fapt și ar fi aplicat eronat normele de drept material în materia regimului juridic al străinilor.

Apelantul a menționat că, la 30 iulie 2024, administratorul SRL „*****”, Fiodorov Vladimir, a depus la ghișeul unic al Direcției regionale Centru cererea privind acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă în interesele cetățeanului Federației Ruse, *****, născut la *****. La demers au fost anexate copia pașaportului național, contractul individual de muncă, copia permisului de

ședere provizorie seria nr. B41081187 și extrasul din Registrul bunurilor imobile privind deținerea locuinței de către străin.

Apelantul a susținut că, din analiza dosarului nr. 5199 din 30 iulie 2024, s-a constatat că SRL „*****” a fost înregistrată la 20 aprilie 2020, iar obiectul principal de activitate al întreprinderii îl constituie activitățile în domeniul instalațiilor tehnico-sanitare. Totodată, ***** urma să fie angajat în calitate de director financiar, însă, potrivit apelantei, materialele anexate cererii relevau existența unor impedimente legale pentru acordarea dreptului de ședere provizorie, circumstanțe care nu ar fi fost analizate efectiv de prima instanță.

Un prim argument invocat a vizat nerespectarea procedurii de anunțare și înregistrare a locului de muncă vacant. Partea apelantă a menționat că, potrivit art. 43^1 alin. (1) din Legea nr. 200/2010, imigrarea în scop de muncă se realizează în funcție de necesitățile economiei naționale în forță de muncă calificată, doar în cazul în care ocuparea locurilor vacante nu poate fi asigurată cu resurse umane autohtone.

De asemenea, potrivit art. 43^1 alin. (7) lit. a) din aceeași lege, beneficiarul solicitant trebuie să declare pe propria răspundere că a îndeplinit procedurile naționale de anunțare și înregistrare a locurilor de muncă vacante. Apelanta a susținut că la dosar nu a fost anexată dovada publicării locului vacant de către SRL „*****”, iar prin aceasta nu au fost respectate cerințele legale.

În același context, apelanta a făcut trimitere la art. 14 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 105/2018, potrivit căruia angajatorii sunt obligați să informeze subdiviziunea teritorială competentă despre toate locurile de muncă devenite vacante, inclusiv cele create sau rezervate, în termen de 5 zile lucrătoare de la data la care acestea au devenit vacante. Potrivit apelantului, această obligație are importanță majoră pentru realizarea politicilor statului în domeniul ocupării forței de muncă, întrucât necesarul de forță de muncă trebuie acoperit cu prioritate de pe piața națională.

Un al doilea argument a vizat achitarea taxelor de stat. Inspectoratul General pentru Migrație a evidențiat că instanța de fond ar fi reținut eronat că achitarea taxei de 90 lei și a taxei de stat în cuantum de 3600 lei de către *****, în calitate de persoană fizică, nu constituie impediment.

În opinia părții apelante, potrivit art. 43^3 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 200/2010, refuzul se emite în cazul în care beneficiarul solicitant nu a achitat taxele de stat pentru acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, iar beneficiarul solicitant este angajatorul - persoana juridică - nu cetățeanul străin.

Apelanta a mai invocat faptul că toate cheltuielile aferente perfectării dreptului de ședere ar fi fost suportate de cetățeanul străin, fapt ce, în opinia sa, ar demonstra lipsa interesului real al angajatorului în angajarea acestuia și ar ridica suspiciuni privind caracterul fictiv al raportului de muncă declarat. Totodată, a susținut că ***** activa deja în cadrul SRL „*****” la momentul depunerii actelor, iar potrivit informațiilor din sistemul informațional fiscal, acesta era deja angajat și beneficia de salariu în cadrul companiei.

De asemenea, apelanta a indicat că pe rolul instanței se afla un litigiu privind decizia de returnare nr. 173-C din 2 octombrie 2024, emisă în temeiul art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 200/2010, pe motivul desfășurării activității de muncă în lipsa permisului de ședere.

Totodată, a invocat că, la 2 octombrie 2024, ora 11:01, agentul constatator al IGM a întocmit procesul-verbal contravențional seria MAI 05 nr. 947494, reținând că ***** desfășura activitate de muncă în cadrul SRL „*****”, IDNO *****, în calitate de director financiar, fără permis de ședere în scop de muncă, fapt încadrat potrivit art. 334 alin. (2) Cod contravențional.

Apelanta a mai subliniat că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani nr. 5r-4041/2024 din 24 aprilie 2025, contestația depusă de ***** împotriva procesului-verbal contravențional seria MAI 05 nr. 947494 din 2 octombrie 2024 și a deciziei de sancționare din aceeași dată a fost respinsă ca neîntemeiată. Ulterior, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, prin decizia din 19 decembrie 2025, ar fi menținut soluția primei instanțe, reținând că recurentul nu a prezentat argumente și probe care să demonstreze netemeinicia sau ilegalitatea hotărârii contestate.

În concluzie, apelanta a susținut că decizia nr. 7102 din 7 august 2024 privind refuzul acordării dreptului de ședere provizorie în scop de muncă a fost emisă de organul competent, în baza și în executarea legii, fiind legală, întemeiată și proporțională.

Prin urmare, a solicitat admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii prin care acțiunea depusă de avocatul Ion Casian, în interesele lui ***** și SRL „*****”, să fie respinsă ca neîntemeiată.

Poziția intimatului pe marginea apelului:

Partea intimată a fost notificată despre posibilitatea depunerii referinței cu indicarea motivelor de fapt și de drept pe care își întemeiază opinia, precum și probele invocate în susținerea acesteia, însă, intimații ***** și SRL „*****” nu și-au exercitat dreptul de a se expune asupra cererii de apel printr-o referință.

Admisibilitatea apelului:

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, „*instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului*”.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, „*apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel*”.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) a fost pronunțat public la 10 iulie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 18 iulie 2025. Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, „*motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată*".

În speță, hotărârea motivată a fost notificată părții apelante la 30 decembrie 2025 (f.d. 71), iar motivarea apelului a fost depusă la 5 ianuarie 2026. Astfel, Completul judiciar constată că motivarea apelului a fost depusă în termenul prevăzut la 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Potrivit art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, „*cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit*".

Completul judiciar a stabilit că cererea de apel a fost semnată de către reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație, Zabrian Ionela, în baza procurii anexate la lucrările cauzei (f.d. 56).

În astfel de circumstanțe, în temeiul reglementărilor prevăzute la art. 232-233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, reprezentantul apelantului - Inspectoratul General pentru Migrație, Zabrian Ionela a pledat pentru admiterea cererii de apel în sensul declarat.

Reprezentantul intimaților, ***** și SRL „*****", avocatul Casian Ion, în ședința de judecată a instanței de apel a pledat pentru respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 10 iulie 2025.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, intimatul *****, nu s-a prezentat și nu a comunicat instanței de apel motivele neprezentării, citarea legală fiind îndeplinită. Astfel, Completul judiciar conducându-se de prevederile art. 239 alin. (2) din Codul administrativ, a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

De altfel, examinarea cauzei în ordine de apel în lipsa participanților la proces, nu poate fi calificată ca o limitare a dreptului de apărare şi dreptului de acces la justiție, în condițiile când participanții la proces beneficiază de un ansamblu de pârghii legale întru realizarea drepturilor lor, iar prevederile art. 239 alin. (2) din Codul administrativ, indică expres că neprezentarea participanților la proces nu împiedică instanța de apel să decidă în privința apelului.

Aprecierea instanței de apel:

Subsumând punctul de vedere al participanților, normele procesuale și starea de fapt constatată în privința cererii de apel, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că apelul este admisibil pentru examinare și întemeiat, urmând a fi admis, cu casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, *examinând cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii: casează integral hotărîrea primei instanţei şi emite o nouă decizie*.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, *instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces*.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, *instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege*.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (*HirroBalani v. Spaniei*, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; *Georgiadis v. Greciei* nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce iau fost prezentate.

Instanţa de apel menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa

eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, reclamantul ***** este cetățean al Federației Ruse, fapt confirmat prin pașaportul nr. 6623680, eliberat la 16 februarie 2022 de autoritățile competente ale Federației Ruse, valabil până la 16 februarie 2032 (f.d. 16, f.d.a. 1).

La data de 20 iunie 2023, acestuia i-a fost eliberat permisul de ședere provizorie pentru cetățeni străini în scop de studii universitare, cu termen de valabilitate până la 31 august 2024 (f.d. 17, f.d.a. 7).

Din materialele cauzei rezultă că, la 30 iulie 2024, Fiodorov Vladimir, în calitate de administrator al SRL „*****”, a depus la Inspectoratul General pentru Migrație demersul privind acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă cetățeanului Federației Ruse, ***** (f.d.a. 2-6).

În urma examinării demersului, prin decizia nr. 7102 din 7 august 2024, emisă de Șeful Direcției regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, s-a dispus refuzul acordării dreptului de ședere provizorie în scop de muncă reclamantului ***** (f.d. 13, f.d.a. 19).

Potrivit materialelor dosarului, reclamantul a luat cunoștință de conținutul deciziei respective la data de 28 noiembrie 2024 (f.d.a. 19). Ulterior, la 3 decembrie 2024, ***** și SRL „*****” au formulat cereri prealabile împotriva actului administrativ contestat, însă acestea au fost respinse de autoritatea administrativă prin răspunsurile nr. 5/1-3742 și nr. 5/1-3743 din 5 decembrie 2024 (f.d. 14-15).

Nefiind de acord cu soluția adoptată de autoritatea publică, la 31 decembrie 2024, ***** și SRL „*****” au sesizat instanța de contencios administrativ cu acțiune împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea autorității pârâte la emiterea unui act administrativ individual favorabil privind acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă (f.d. 8-12).

Totodată, din actele cauzei se atestă că, ulterior introducerii acțiunii în instanță, Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia nr. 5/14-749 din 5 februarie 2025, prin care a dispus respingerea cererii prealabile ca inadmisibilă (f.d. administrativ 28).

Prima instanță, fiind învestită cu judecarea prezentei cauze, a admis acțiunea în contencios administrativ.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, analizând materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, consideră că soluția dată de către prima instanță, este neîntemeiată.

Admisibilitatea acțiunii.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, *instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs*.

Potrivit art. 3 din Codul administrativ, *legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept*.

Articolul 5 din Codul administrativ, prevede că *activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea*.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, *dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod*.

Conform art. 206 alin.(1) lit. a) din Codul administrativ, *o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare)*.

Completul de judecată notează că acțiunea înaintată de către reclamanții ***** și SRL „*****” reprezintă o acțiune în obligare în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Or, elementul central al obiectului acțiunii în contestare constă în obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual.

Potrivit art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, *cu excepţia cazurilor prevăzute la alin.(2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ*.

În acord cu prevederile art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, *acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, daca legea nu prevede altfel*.

Astfel, ținând cont de obiectul acțiunii și având în vedere prevederile art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, examinarea prezentei cauze ține de competența Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) or, obiectul acesteia nu se regăsește în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată de reclamanții ***** și SRL „*****”, cu respectarea competenței jurisdicționale materiale și teritoriale.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, *actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public*.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) și (2) din Codul administrativ, prescrie că *actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia*.

În speță, actul administrativ individual – decizia cu privire la refuzul dreptului de ședere provizorie în scop de muncă lucrător imigrant nr.7102 din 7 august 2024, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație constituie act administrativ defavorabil reclamanților, deoarece, prin acesta s-a respins solicitarea privind acordarea lui ***** a dreptului de ședere provizorie în Republica Moldova în scop de muncă și, implicit, s-a refuzat recunoașterea unui drept pretins de aceștia în cadrul procedurii administrative.

Conform art. 53 alin.(1) din Constituție, *persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei*.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, *drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă*.

În accepţiunea art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, *controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente*.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, *orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere*.

Completul judiciar reține că, unul dintre elementele definitorii ale acțiunii în contencios administrativ, este revendicarea unui drept propriu, vătămat prin una din

formele activității administrative. Or, reclamantul care înaintează acțiunea trebuie să urmărească și să justifice procesual, pentru testul de admisibilitate, revendicarea unui drept subiectiv propriu căruia i se aduce atingere prin activitatea administrativă contestată.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în *prima facie* - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat. Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1 din Codul administrativ) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

În speță, reclamanții ***** și SRL „*****” este destinatarul actului administrativ contestat.

În lumina circumstanțelor relatate, Completul de judecată conchide că prin acțiunea depusă, ***** și SRL „*****” au revendicat apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim și în conformitate cu art. 39 din Codul administrativ este întrunită.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, prevede că *până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege*.

Potrivit art.43[3] alin.(3) din Legea nr.200 din 16 iulie 2010 privind regimul juridic al străinilor în Republica Moldova, *decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie în Republica Moldova poate fi contestată în conformitate cu prevederile Codului administrativ.*

În acelaşi timp, art. 209 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, stipulează că, *acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia*.

Din materialele cauzei rezultă că Decizia cu privire la refuzul dreptului de ședere provizorie în scop de muncă lucrător imigrant nr.7102 din 7 august 2024 a fost adusă la cunoștință cet. ***** contra semnătură, la 28 noiembrie 2024 (f.d.a. 19).

La 3 decembrie 2024, ***** și SRL „*****” au formulat cereri prealabile împotriva actului administrativ contestat, însă acestea au fost respinse de autoritatea administrativă prin răspunsurile nr. 5/1-3742 și nr. 5/1-3743 din 5 decembrie 2024 (f.d.14-15).

La 31 decembrie 2024, ***** și SRL „*****” au depus prezenta acțiune în contencios administrativ.

Astfel, coroborând prevederile normelor legale citate anterior, cu circumstanțele de fapt ale cauzei, Completul judiciar statuează că, reclamanții ***** și SRL „*****” sunt subiecți de sesizare a instanței de contencios administrativ, au respectat procedura de adresare în instanța de judecată, precum și termenul de depunere a acțiunii în instanța de judecată, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care considerente, instanța de fond corect a conchis asupra întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii.

Cu referire la fondul acțiunii:

Conform art.224 alin.(1) lit. f) din Codul administrativ, *examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată, respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit.a) - e)*.

Completul judiciar notează că regimul juridic al străinilor în Republica Moldova este reglementat prin prisma legii speciale - Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul juridic al străinilor în Republica Moldova.

Astfel, legea menționată definește următoarele noțiuni: ***străin*** *– persoană care nu deţine cetăţenia Republicii Moldova sau care este apatrid;* ***apatrid*** *– persoană care nu este considerată cetăţean al nici unui stat, conform legislaţiei acestora;* ***autoritate competentă pentru străini*** *– autoritate administrativă, subordonată Ministerului Afacerilor Interne, care asigură implementarea prevederilor prezentei legi, a politicilor publice, exercitând atribuţii în domeniul integrării străinilor, al readmisiei în conformitate cu acordurile bilaterale, al azilului, precum şi alte atribuţii stabilite prin actele normative şi tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte;* ***drept de şedere*** *– drept de a-şi stabili reşedinţa sau domiciliul pe teritoriul Republicii Moldova, acordat străinului, în condiţiile prezentei legi, de către autoritatea competentă pentru străini;* ***şedere ilegală*** *– prezenţă pe teritoriul Republicii Moldova a unui străin care nu îndeplineşte sau nu mai îndeplineşte condiţiile privind intrarea, aflarea sau şederea în Republica Moldova;* ***migraţie de muncă*** *– sosirea benevolă a străinilor pe teritoriul Republicii Moldova în scopul desfăşurării unor activităţi de muncă;* ***lucrător imigrant*** *– străin autorizat să desfăşoare o activitate de muncă pe teritoriul Republicii Moldova în conformitate cu prevederile Codului muncii*; ***decizie de acordare a dreptului de şedere provizorie sau permanentă*** *– act oficial emis de autoritatea competentă pentru străini, în condiţiile prezentei legi, care confirmă dreptul de şedere provizorie sau permanentă pe teritoriul Republicii Moldova.*

În conformitate cu prevederile art. 6 alin. (1) - (3) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova (în vigoare la data

emiterii actului administrativ individual contestat), *(1) Intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiţii:*

a) posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel;

b) posedă viză acordată în condiţiile prezentei legi sau, după caz, permis de şedere valabil ori buletin de identitate pentru refugiaţi sau pentru beneficiarii de protecţie umanitară, ori confirmare a dreptului de aflare pe teritoriul Republicii Moldova, dacă prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel;

c) prezintă documente care justifică scopul intrării, precum şi dovada unor mijloace corespunzătoare atît pentru întreţinere pe perioada şederii, cît şi pentru întoarcere în ţara de origine sau pentru tranzit către un alt stat în care există siguranţa că li se va permite intrarea;

d) prezintă garanţii că li se va permite intrarea pe teritoriul statului de destinaţie sau că vor părăsi teritoriul Republicii Moldova, în cazul străinilor aflaţi în tranzit;

e) nu sînt incluşi în categoria străinilor împotriva cărora s-a instituit măsura interdicţiei de intrare în Republica Moldova conform art.9 sau care au fost declaraţi indezirabili conform art.55;

f) nu prezintă pericol pentru securitatea naţională, ordinea şi sănătatea publică;

g) nu a fost instituit un consemn nominal de nepermitere a intrării în Republica Moldova.

(2) Intrarea străinilor pe teritoriul Republicii Moldova se poate face prin orice punct de trecere a frontierei de stat deschis traficului internaţional.

(3) Trecerea frontierei de stat a Republicii Moldova de către străini se poate face şi prin alte locuri, în condiţiile stabilite prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte.

Conform art.31 din Legea nr.200 din 16 iulie 2010 privind regimul juridic al străinilor în Republica Moldova, *dreptul de şedere provizorie în Republica Moldova se acordă în baza vizei de lungă şedere, la solicitarea străinului, în scopul pentru care a fost eliberată în condiţiile art.19, cu excepţia cazurilor prevăzute la art.361, 421, 422, 87 şi cap. IV1.*

(2) Dreptul de şedere provizorie poate fi acordat:a) pentru imigrare la muncă;b) pentru studii; c) pentru reîntregirea familiei; d) pentru activităţi umanitare, de voluntariat sau religioase; e) pentru tratament medical de lungă durată, balneosanatorial şi de recuperare; e[1]) pentru protecţia victimelor traficului de fiinţe umane; e[2]) pentru protecţia victimei violenţei în familie; f) pentru alte scopuri, neprevăzute de prezenta lege, în cazul în care prezenţa străinului nu contravine legislaţiei Republicii Moldova sau activitatea lui pe teritoriul Republicii

Moldova este necesară în interes public sau de securitate naţională. Pentru astfel de situaţii, cererile de acordare/prelungire a dreptului de şedere provizorie vor fi examinate de către Comisia specială, prevăzută la art.43; f[1]) pentru activităţi în domeniul tehnologiei informaţiei; g) investitorilor străini; h) persoanelor cu funcţii de conducere; i) specialiştilor; j) stagiarilor absolvenţi de studii superioare; k) nomazilor digitali. (3) Străinul depune personal cererea la ghişeul unic al autorităţii competente pentru străini, în condiţiile prezentei legi.

Potrivit art.32 alin.(1), (2) din Legea nr.200 din 16 iulie 2010 privind regimul juridic al străinilor în Republica Moldova, *pentru acordarea dreptului de şedere provizorie, străinul trebuie să depună o cerere în acest sens la autoritatea competentă pentru străini cu cel puţin 30 de zile calendaristice înainte de expirarea termenului pentru care i s-a acordat dreptul de aflare.*

(2) Cererea de acordare a dreptului de şedere provizorie va fi însoţită de următoarele acte: a) paşaportul naţional în original şi în copie, în al cărui temei străinul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova; b) actul ce atestă dreptul de proprietate sau de folosinţă asupra locuinţei de pe teritoriul Republicii Moldova; c) dovada asigurării medicale şi a mijloacelor de întreţinere; d) actele de stare civilă în original şi în copii; e) certificatul de cazier judiciar sau un alt document cu aceeaşi valoare juridică, tradus şi legalizat/apostilat de autorităţile statului a cărui cetăţenie străinul o deţine. În cazul în care străinul are o şedere legală de cel puţin doi ani într-o altă ţară decât ţara a cărei cetăţenie o deţine, acesta urmează să prezinte certificatul de cazier judiciar sau un alt document cu aceeaşi valoare juridică, eliberat de autorităţile statului de reşedinţă, tradus şi legalizat/apostilat, precum şi documentul ce confirmă dreptul de şedere.

În virtutea prevederilor art.43[1] din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul juridic al străinilor în Republica Moldova, (în vigoare la data emiterii actului administrativ individual contestat), *(1) În Republica Moldova imigrarea în scop de muncă a străinilor se efectuează în funcţie de necesităţile economiei naţionale în forţă de muncă calificată în cazul în care ocuparea locurilor de muncă vacante nu poate fi asigurată cu resurse umane autohtone, în conformitate cu prevederile prezentei legi, cu ale altor acte normative ce reglementează migraţia de muncă, precum şi cu ale tratatelor internaţionale din domeniu la care Republica Moldova este parte.*

(2) În scopul asigurării necesităţilor economiei naţionale cu forţă de muncă, Guvernul, în baza Clasificatorului ocupaţiilor din Republica Moldova, aprobă şi actualizează, anual sau la necesitate, Lista ocupaţiilor prioritare.

(3) Pe teritoriul Republicii Moldova străinii pot desfăşura activităţi de muncă în baza dreptului de aflare sau a dreptului de şedere provizorie în scop de muncă şi a permisului de şedere provizorie în scop de muncă, eliberat de autoritatea competentă pentru străini la cererea beneficiarului solicitant.

(4) Autoritatea competentă pentru străini asigură controlul privind contracararea muncii ilegale prestate de străini pe teritoriul Republicii Moldova.

(5) Pînă la sosirea străinului în Republica Moldova, după caz, beneficiarul solicitant depune la ghişeul unic al autorităţii competente pentru străini actele prevăzute de prezenta lege în vederea acordării dreptului de şedere provizorie în scop de muncă.

(6) În cazul în care străinul se află deja în ţară, beneficiarul solicitant poate cere autorităţii competente pentru străini acordarea, în condiţiile prezentei legi, a dreptului de şedere provizorie în scop de muncă:

a) străinilor aflaţi în Republica Moldova în baza unei vize de scurtă şedere sau fără viză, cu condiţia depunerii demersului cu cel puţin 15 zile înainte de expirarea termenului legal de aflare a lor în Republica Moldova;

b) străinilor aflaţi în Republica Moldova în scop de muncă, cu permis de şedere valabil, în cazul în care contractul individual de muncă precedent încheiat cu ei a fost reziliat înainte de termen;

c) străinilor cu drept de şedere provizorie în alte scopuri în Republica Moldova.

(7) Beneficiarul solicitant poate cere acordarea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă prin asumarea angajamentelor şi declarînd pe propria răspundere că:

a) a îndeplinit procedurile naţionale de anunţare şi de înregistrare a locurilor de muncă vacante, cu excepţia cazurilor prevăzute la art.43^{6}, 43^{8} şi 43^{10}– 43^{12};

b) calificarea străinului corespunde specificului profesiei şi funcţiei pentru care urmează a fi angajat;

c) străinul deţine asigurare medicală valabilă pe teritoriul Republicii Moldova;

d) va respecta angajamentele contractuale salariale şi va efectua transferurile sociale şi medicale pentru străinul respectiv;

e) va suporta cheltuielile legate de eventuala îndepărtare a străinului de pe teritoriul ţării în cazul în care acesta va încălca regimul frontierei de stat şi/sau de şedere pe teritoriul Republicii Moldova.

(8) Pot presta muncă pe teritoriul Republicii Moldova în baza vizei, a dreptului de aflare sau a dreptului de şedere provizorie, după caz, fără obţinerea prealabilă a dreptului de şedere provizorie în scop de muncă şi a unui permis de şedere provizorie în scop de muncă, următoarele categorii de străini:

a) angajaţii misiunilor diplomatice şi ai oficiilor consulare, ai organizaţiilor internaţionale acreditate în Republica Moldova şi membrii familiilor lor;

b) jurnaliştii acreditaţi în Republica Moldova;

c) oamenii de creaţie şi lucrătorii din cultură sosiţi pe o perioadă de pînă la 90 de zile, precum şi membrii colectivelor artistice, inclusiv ai personalului administrativ şi de deservire, sosiţi în turneu;

d) cadrele ştiinţifico-didactice universitare şi cercetătorii ştiinţifici aflaţi în mobilitate academică, în baza acordurilor interinstituţionale, cu dreptul de a ţine cursuri sau de a efectua studii de cercetare pe o perioadă de scurtă durată (de pînă la 90 de zile);

e) profesioniştii independenţi;

f) persoanele aflate în vizită de afaceri;

g) persoanele transferate temporar de către o persoană juridică străină;

h) persoanele delegate în Republică Moldova în interes de serviciu;

i) persoanele sosite în Republica Moldova pentru activităţi de cercetare ştiinţifică în cadrul proiectelor europene sau internaţionale, cu excepţia celor sosite la muncă în baza contractului individual de muncă;

j) personalul navigant şi echipajele navelor maritime şi fluviale;

k) persoanele sosite la studii, inclusiv în cadrul schimbului de elevi, precum şi pentru formare profesională neremunerată sau pentru perfecţionare;

l) titularii dreptului de şedere permanentă sau persoanele cu domiciliu permanent în Republica Moldova;

m) apatrizii al căror statut a fost recunoscut de către Republica Moldova;

n) titularii dreptului de şedere provizorie pentru reîntregirea familiei;

o) titularii dreptului de şedere provizorie pentru activităţi religioase;

p) persoanele pentru care, conform tratatelor internaţionale la care Republica Moldova este parte, este stabilit un alt mod de angajare decît cele prevăzute de legislaţia în vigoare;

q) asociaţii, acţionarii şi membrii consiliului de administraţie al beneficiarului solicitant, care efectuează investiţii străine şi nu deţin funcţii remunerate în cadrul acestuia, pe o perioadă ce nu trebuie să depăşească 90 de zile calendaristice în decursul oricărei perioade de 180 de zile calendaristice;

r) administratorul beneficiarului solicitant, care se află în Republica Moldova pe o perioadă ce nu trebuie să depăşească 90 de zile calendaristice în decursul oricărei perioade de 180 de zile calendaristice.

s) cetăţenii Uniunii Europene sau ai altor state a căror listă este aprobată de Guvern, care nu se încadrează în niciuna dintre categoriile specificate la lit.a)–r), sosiţi pe o perioadă de până la 90 de zile.

(9) Străinii cu drept de şedere provizorie pentru studii pot desfăşura activităţi de muncă pe teritoriul Republicii Moldova, în conformitate cu legislaţia muncii, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă prevăzute la art.95 alin.(2) din Codul muncii nr.154/2003, dar nu mai mult de 1564 de ore pe an cumulativ.

(9^1) Dreptul de şedere în scop de muncă nu se acordă străinilor minori.

(10) Străinii toleraţi, pe perioada în care li s-a acordat tolerarea rămînerii pe teritoriul Republicii Moldova, pot desfăşura activităţi de muncă pe teritoriul Republicii Moldova, în conformitate cu legislaţia muncii, fără a fi necesar să obţină

dreptul de şedere provizorie în scop de muncă şi un permis de şedere provizorie în scop de muncă.

(10[1]) Străinii sosiţi la muncă în baza contractelor individuale de muncă pot ocupa exclusiv locurile de muncă vacante, anunţate şi înregistrate de către beneficiarul solicitant. Beneficiarul solicitant are dreptul să detaşeze prin ordin lucrătorul străin la alt loc de muncă/altă întreprindere dacă este conducătorul acesteia.

(11) Evidenţa lucrătorilor imigranţi este ţinută de autoritatea competentă pentru străini, care asigură notificarea trimestrială a autorităţii competente pentru ocuparea forţei de muncă prin intermediul Sistemului informaţional integrat automatizat „Migraţie şi azil”.

În acord cu prevederile art. 43[3] din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul juridic al străinilor în Republica Moldova *(1) Decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă se emite în cazul în care:*

a) străinul nu întruneşte condiţiile de intrare în Republica Moldova prevăzute la art.6 alin.(1) lit.a), e), f) şi g);

b) străinul întruneşte condiţiile prevăzute la art.8 alin.(1) lit.b)–l);

c) documentele prezentate au fost întocmite cu abateri de la normele stabilite sau conţin date neautentice;

d) beneficiarul solicitant a intrat oficial în procedură de lichidare;

e) beneficiarul solicitant nu a desfăşurat activitate economică pe parcursul anului de gestiune;

f) beneficiarul solicitant nu a efectuat transferul primelor de asigurare obligatorie de asistenţă medicală şi al contribuţiilor de asigurări sociale de stat obligatorii, în conformitate cu prevederile legislaţiei în vigoare – în cazul prelungirii dreptului de şedere provizorie;

g) beneficiarul solicitant nu a achitat taxele de stat pentru acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă.

(2) Autoritatea competentă pentru străini comunică în scris beneficiarului solicitant despre decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie în Republica Moldova, în termen de 3 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei, indicând motivele care au stat la baza acesteia.

(3) Decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie în Republica Moldova poate fi contestată în conformitate cu prevederile Codului administrativ.

Conform art. 84[1] alin. (1) și (2) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul juridic al străinilor în Republica Moldova (în vigoare la data emiterii actului administrativ individual contestat) „*(1) Străinii aflaţi în Republica Moldova se bucură de aceleaşi drepturi şi libertăţi ca şi cetăţenii Republicii Moldova, garantate de Constituţia Republicii Moldova şi de alte legi, precum şi de drepturile prevăzute*

în tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte, cu excepţiile stabilite de legislaţia în vigoare. (2) ***Străinii aflaţi pe teritoriul Republicii Moldova sunt obligaţi*** *să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de intrare şi, după caz, dreptul de şedere pe teritoriul ţării, de asemenea să părăsească teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de şedere acordat*".

Potrivit art.14 alin.(1) lit.b) din Legea nr.105 din 14.06.2018 cu privire la promovarea ocupării forţei de muncă şi asigurarea de şomaj, *angajatorii contribuie la realizarea politicilor privind ocuparea forţei de muncă prin informarea, în scris, prin fax, prin poşta electronică a subdiviziunii teritoriale în a cărei rază îşi are adresa juridică sau în a cărei rază este adresa locului de muncă, despre toate locurile de muncă devenite vacante, inclusiv despre locurile de muncă vacante create şi/sau rezervate pentru angajarea persoanelor cu dizabilităţi, conform modelului aprobat de către Agenţia Naţională, în termen de 5 zile lucrătoare de la data la care au devenit vacante.*

La caz, Completul judiciar evidențiază că, la 30 iulie 2024, administratorul SRL „*****" a depus la Inspectoratul General pentru Migrație demersul privind acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă cetățeanului Federației Ruse, *****, care la acel moment deținea un permis de ședere provizorie în scop de studii valabil până la 31 august 2024. În urma examinării demersului și a actelor anexate, prin decizia nr. 7102 din 7 august 2024, Inspectoratul General pentru Migrație a refuzat acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, invocând temeiurile prevăzute de art. 43^3 alin. (1) lit. c) și g) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul juridic al străinilor în Republica Moldova. Ulterior, cererile prealabile formulate de reclamanți au fost respinse, iar aceștia au contestat actul administrativ în instanța de contencios administrativ.

Prin hotărârea din 10 iulie 2025, instanța de fond a admis acțiunea, a anulat actele administrative contestate și a obligat Inspectoratul General pentru Migrație să emită un act administrativ individual favorabil privind acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă.

Completul judiciar nu poate reține concluziile instanței de fond, întrucât acestea rezultă dintr-o interpretare incompletă a circumstanțelor de fapt și din aplicarea eronată a normelor materiale care reglementează imigrarea în scop de muncă a străinilor.

Completul judiciar reține că dreptul de ședere provizorie în scop de muncă nu reprezintă un drept absolut al străinului, ci un avantaj juridic acordat în condițiile expres prevăzute de lege.

Potrivit art. 31 alin. (1) din Legea nr. 200/2010, dreptul de ședere provizorie se acordă străinului numai în condițiile stabilite de lege, iar conform art. 43^1 alin. (3) din aceeași lege, desfășurarea activităților de muncă pe teritoriul Republicii Moldova este permisă numai în baza dreptului de ședere provizorie în scop de muncă și a permisului de ședere eliberat de autoritatea competentă pentru străini.

Prin urmare, acordarea dreptului de ședere în scop de muncă nu constituie o consecință automată a depunerii unei cereri, ci reprezintă rezultatul verificării îndeplinirii tuturor condițiilor prevăzute de lege. În lipsa demonstrării cumulative a acestor condiții, solicitantul nu poate pretinde existența unui drept subiectiv cert la emiterea actului administrativ favorabil.

Astfel, potrivit art. 43[1] alin. (1) din Legea nr. 200/2010, imigrarea în scop de muncă se realizează în funcție de necesitățile economiei naționale în forță de muncă calificată și numai în situația în care ocuparea locurilor de muncă vacante nu poate fi asigurată cu resurse umane autohtone. În acest sens, alin. (7) lit. a) al aceluiași articol instituie obligația beneficiarului solicitant de a declara pe propria răspundere că a îndeplinit procedurile naționale de anunțare și înregistrare a locurilor de muncă vacante. Totodată, art. 14 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 105/2018 cu privire la promovarea ocupării forței de muncă și asigurarea de șomaj obligă angajatorul să informeze subdiviziunea teritorială competentă despre toate locurile de muncă vacante în termen de 5 zile lucrătoare de la apariția acestora.

Din materialele dosarului nu rezultă că SRL „*****” ar fi prezentat dovezi privind anunțarea și înregistrarea locului de muncă vacant pentru funcția de director financiar, astfel încât să fie demonstrată imposibilitatea ocupării acestei funcții de către persoane aflate pe piața internă a muncii. Or, respectarea acestei proceduri reprezintă o condiție esențială a mecanismului legal de imigrare în scop de muncă, iar ignorarea ei lipsește autoritatea administrativă de posibilitatea verificării necesității reale de atragere a unui lucrător străin. În aceste circumstanțe, prima instanță a omis să aprecieze relevanța juridică a acestei împrejurări și să verifice dacă solicitarea reclamanților întrunea toate condițiile prevăzute de lege pentru acordarea dreptului pretins.

Mai mult, Completul judiciar reține că dreptul de ședere în scop de muncă reprezintă un drept condiționat de respectarea strictă a cerințelor stabilite de legiuitor, iar instanța de contencios administrativ nu poate substitui autoritatea administrativă în exercitarea competențelor care implică verificarea îndeplinirii condițiilor speciale prevăzute de lege. Conform art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, controlul judecătoresc asupra actelor administrative nu vizează oportunitatea măsurii adoptate, ci legalitatea exercitării dreptului discreționar. Prin urmare, instanța era obligată să verifice dacă autoritatea a acționat în limitele competenței sale și în conformitate cu scopul legii, nu să dispună direct acordarea dreptului de ședere solicitat.

De asemenea, materialele cauzei relevă că reclamantul ***** desfășura activitate de muncă în cadrul SRL „*****” înainte de obținerea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, circumstanță confirmată inclusiv prin procesul-verbal contravențional seria MAI 05 nr. 947494 din 2 octombrie 2024 și prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 24 aprilie 2025, menținută ulterior de instanța ierarhic superioară. Aceste circumstanțe nu puteau fi ignorate la aprecierea

legalității refuzului emis de Inspectoratul General pentru Migrație, întrucât ele reflectă respectarea de către străin a obligației prevăzute la art. 84[1] alin. (2) din Legea nr. 200/2010 de a respecta scopul pentru care i-a fost acordat dreptul de ședere pe teritoriul Republicii Moldova.

Mai mult, nu poate fi reținut nici argumentul reclamanților privind pretinsa integrare socială și profesională a lui ***** în Republica Moldova.

Faptul că reclamantul a absolvit studii universitare în Republica Moldova, deține un imobil sau intenționează să desfășoare activitate profesională pe teritoriul statului nu constituie, prin sine, temei juridic pentru acordarea dreptului de ședere în scop de muncă. Legea stabilește expres și limitativ condițiile în care poate fi acordat un asemenea drept, iar autoritatea competentă și instanța de judecată sunt obligate să se conducă exclusiv de criteriile prevăzute de norma specială.

Or, considerentele de oportunitate personală, economică sau profesională nu pot înlătura obligația respectării condițiilor imperative instituite de Legea nr. 200/2010.

Mai mult, împrejurarea că taxele de stat și plățile aferente procedurii administrative au fost achitate de însuși *****, iar nu de către SRL „*****”, demonstrează că inițiativa și interesul predominant în obținerea dreptului de ședere aparțineau cetățeanului străin, și nu angajatorului pretins. În condițiile în care angajatorul este cel care solicită acordarea dreptului de ședere în scop de muncă și care urmează să beneficieze de prestația de muncă a străinului, era firesc ca acesta să suporte cheltuielile aferente procedurii. Or, conduita manifestată în speță relevă un interes formal al societății comerciale și constituie un element care, coroborat cu celelalte circumstanțe ale cauzei, justifică dubiile autorității administrative privind autenticitatea și necesitatea reală a raportului de muncă declarat.

Completul judiciar consideră că prima instanță a examinat separat fiecare circumstanță invocată de autoritatea administrativă, fără a aprecia efectul lor cumulativ. Or, legalitatea deciziei contestate trebuie analizată prin prisma tuturor circumstanțelor existente la momentul emiterii acesteia, respectiv: lipsa dovezii privind înregistrarea locului vacant, neexecutarea obligațiilor prevăzute de art. 43[1] alin. (7) lit. a) din Legea nr. 200/2010, achitarea taxelor de către alt subiect decât beneficiarul solicitant, existența raporturilor de muncă anterioare obținerii dreptului de ședere și constatarea judecătorească a încălcării regimului juridic al muncii străinilor. Privite în ansamblu, aceste circumstanțe justificau concluzia autorității administrative privind imposibilitatea acordării dreptului de ședere solicitat.

În consecință, Completul judiciar constată că instanța de fond a apreciat eronat circumstanțele relevante ale cauzei și a concluzionat greșit asupra existenței temeiurilor pentru obligarea Inspectoratului General pentru Migrație la emiterea unui act administrativ individual favorabil. Or, din ansamblul probelor administrate rezultă că autoritatea administrativă a dispus de temeiuri legale pentru examinarea critică a solicitării formulate, iar condițiile prevăzute de legislația specială în materia

imigrației de muncă nu au fost demonstrate pe deplin de către reclamanți. Din aceste considerente, apelul declarat de Inspectoratul General pentru Migrație urmează a fi admis, hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 10 iulie 2025 urmează a fi casată integral, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

În acest context, Completul judiciar reiterează că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, statele contractante beneficiază de o largă marjă de apreciere în materia controlului imigrației și a reglementării condițiilor de intrare, ședere și muncă a cetățenilor străini pe teritoriul lor. Astfel, Curtea a statuat că dispozițiile Convenției nu garantează străinilor dreptul de a intra, de a locui sau de a desfășura activități profesionale într-un anumit stat, autoritățile naționale fiind îndreptățite să stabilească și să aplice condițiile legale aferente exercitării acestor drepturi (a se vedea, mutatis mutandis, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali c. Regatului Unit; Boujlifa c. Franței; Üner c. Țărilor de Jos [MC]).*

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că obligația autorităților naționale este de a asigura un just echilibru între interesele individuale ale persoanei și interesul general al societății, iar verificarea respectării condițiilor legale privind imigrația și ocuparea forței de muncă de către străini urmărește un scop legitim, și anume protecția ordinii publice și gestionarea eficientă a politicilor migraționale. În speță, Inspectoratul General pentru Migrație a acționat în limitele competențelor conferite de lege, iar circumstanțele invocate de reclamanți nu sunt de natură să demonstreze existența unui drept necondiționat la acordarea șederii provizorii în scop de muncă.

Prin urmare, având în vedere că acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă este condiționată de respectarea strictă a cerințelor prevăzute de Legea nr. 200/2010, iar materialele cauzei nu confirmă îndeplinirea cumulativă a acestor condiții, Completul judiciar concluzionează că hotărârea instanței de fond este neîntemeiată și urmează a fi casată, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

Cercetând cu maximă diligență materialele prezentate, Completul judiciar notează că dosarul nu conţine vre-un element susceptibil să o facă să ajungă la o altă concluzie în prezenta cauză.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. c), alin. (3) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Apelul declarat de Inspectoratul General pentru Migrație se admite.

Se casează hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 10 iulie 2025 și se emite o nouă decizie potrivit căreia:

Acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** și SRL „*****” către Inspectoratul General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil se respinge ca neîntemeiată.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae